

Duh Proroštva: Vodstvo i poučavanje

Habakukove dvije ploče

Jeff Pippenger

2012-10-15

Habakukove dvije ploče 3 od 95

Uvod: Temelj dviju Habakukovih ploča

Ova se serija naziva Habakukove dvije ploče. Dosad smo uzimali određene istine s karata iz 1843. i 1850. godine, ne zato da bismo ih u ovom trenutku biblijski branili, nego da bismo utvrdili da Ellen White podupire te istine. Naša je tvrdnja da, ako odbacujete te temeljne istine, istodobno odbacujete i Duh proroštva. Želimo to najprije unijeti u zapisnik.

Pregled mileritske povijesti i ponoćnog poklika

U našem prvom izlaganju iznijeli smo povijest milerita, međaše od 1798. do 1844. U našem posljednjem izlaganju pominje smo promotriti povijest od vremena odugovlačenja do zatvaranja vrata 22. listopada 1844., prepoznajući to vrijeme kao Ponoćni poklik. Ponoćni poklik ušao je u povijest na logorskom sastanku u Exeteru, od 12. do 17. kolovoza 1844., i trajao je do 22. listopada 1844. Vrijeme odugovlačenja, koje je započelo u ožujku 1844., dio je Ponoćnog poklika i procesa pročišćavanja koji je pripremio narod da objavi njegovu poruku.

Nadali smo se jučer to utvrditi u vašim srcima i umovima. Sve ilustracije vremena odgode u Božjoj Riječi govore o svršetku svijeta. Ellen White, komentirajući 1. Korinćanima 10:11, kaže: „Svaki od drevnih proroka govorio je više za naše vrijeme nego za vrijeme u kojem je živio.“ U 1.

Korinćanima 10:11 stoji: „A ovo im se sve događalo za uzor, i napisano je za opomenu nama, kojima su došli svršeci svijeta.“ Povijest milerita povijest je onoga što će se zbiti na svršetku svijeta. Sve te biblijske povijesti o vremenu odgode i onome što nakon njega slijedi prikazuju ono što će se zbiti u mileritskom vremenu odgode i u Ponoćnom pokliku. Moramo razumjeti ove stvari, jer se povijest treba ponoviti.

2520: Potvrda Ellen White

Bavili smo se prvim pitanjem na ovim tablicama, premda ga nismo mnogo spominjali. Prvi nauk za koji želimo pokazati da ga Ellen White jasno podupire jest 2520. Prva dva izlaganja bila su osmišljena da nas dovedu ovamo. Sutra ujutro počet ćemo razmatrati Svagdašnju na ovoj tablici.

Sjećanje na Gospodinovo vodstvo i poučavanje

Počnimo s knjigom Life Sketches, stranica 196: „Nemamo se čega bojati za budućnost, osim ako zaboravimo put kojim nas je Gospod vodio i Njegovu pouku u našoj prošloj povijesti.“ Jedino čega se kršćanin ima bojati za budućnost jest da ne skrene s puta i ne bude izgubljen. Ono čega se treba bojati jest da ne zadobije vječni život. Ovdje sestra White kaže da se za budućnost nemamo čega

bojati osim dvoga. To je uobičajen odlomak u Duhu proroštva u adventizmu, ali rijetko ćete čuti da itko pobliže izloži na koje vodstvo i na koje pouke ona misli.

Pokazat ćemo da se vodstvo na koje ona upućuje odnosi na povijest Ponoćnog pokliča. U povijesti Ponoćnog pokliča Krist je vodio u vremenu odgode, pri dolasku i objavi Ponoćnog pokliča te pri zatvaranju vrata 22. listopada 1844. On je tu povijest oblikovao kako bi proizveo narod koji bi s Njime mogao vjerom ući u Svetinju nad svetinjama. Trebali bismo strahovati da ne zaboravimo tu osobitu povijest, kao i Njegove pouke.

Pokazat ćemo da postoji određeno učenje koje je proizvelo Ponoćni poklič. To učenje nije bilo propast Osmanskoga Carstva 11. kolovoza 1840., niti nauk o stanju mrtvih, koji je došao u povijesti poruke Drugoga anđela u mileritskoj povijesti. Bilo je to određeno učenje u mileritskoj povijesti koje je proizvelo Ponoćni poklič, gdje je Gospodin vodio, i nemamo se čega bojati za budućnost osim da zaboravimo Njegovo vodstvo i Njegovo učenje.

Predlažemo da je simbol i Njegova vodstva i Njegova poučavanja Ponoćni poklič. Pročitajmo ponovno ovaj odlomak iz prve vizije Ellen White:

„Tim su putom adventni vjernici putovali prema gradu koji se nalazio na daljnjem kraju puta. Iza njih, na početku puta, bilo je postavljeno jarko svjetlo, za koje mi je anđeo rekao da je ponoćni poklik. To je svjetlo obasjavalo sav put i davalo svjetlost njihovim nogama, da se ne bi spotaknuli. Ako su svoj pogled držali upravljen na Isusa, koji je bio upravo pred njima i vodio ih prema gradu, bili su sigurni. No uskoro su neki klonuli i govorili da je grad veoma daleko te da su očekivali da će već prije ući u njega. Tada bi ih Isus ohrabrio podižući svoju slavnu desnicu, a iz Njegove je ruke izlazila svjetlost koja se leljala nad adventnim zborom, i oni su klicali: ‘Aleluja!’ Drugi su nepromišljeno nijekali svjetlo iza sebe i govorili da nije Bog bio taj koji ih je doveo tako daleko.”

Oni niječu Ponoćni poklik, i u vezi s Ponoćnim poklikom tvrde da ih Gospodin nije vodio u Ponoćnom pokliku. Oni niječu Božje vodstvo u Ponoćnom pokliku.

Svjetlo iza njih ugasilo se, ostavljajući njihove noge u potpunoj tami; posrtali su, izgubili iz vida cilj i Isusa te pali s puta dolje u mračni i opaki svijet ispod.

Ponoćni poklik u kontekstu

Još ćemo jednom razmotriti povijest Ponoćnoga poklika kako bismo je stavili u kontekst prije nego što se pozabavimo s 2520.

Iz Velike borbe, str. 391–395: „Kad je proteklo vrijeme u koje se isprva očekivao Gospodinov dolazak, u proljeće 1844.“ — to je vrijeme odgađanja, prvo razočaranje — „oni koji su s vjerom iščekivali Njegovo pojavljivanje bili su neko vrijeme obuzeti sumnjom i neizvjesnošću. Dok ih je svijet smatrao potpuno poraženima i dokazano zavedenima zabludom koju su njegovali, njihov je izvor utjehe ipak još uvijek bila Božja riječ. Mnogi su nastavili istraživati Sveto pismo, iznova preispitujući dokaze svoje vjere i pomno proučavajući proročanstva kako bi primili daljnje svjetlo.”

Ako su mnogi to činili, to znači da je bilo i nekih koji nisu. Ne kaže se „oni“, nego „mnogi“ — ovdje su dvije skupine.

Biblijsko svjedočanstvo u prilog njihovu stajalištu činilo se jasnim i konačnim. Znakovi koji se nisu mogli pogrešno protumačiti upućivali su na to da je Kristov dolazak blizu. Poseban Gospodnji blagoslov, kako u obraćenju grešnika tako i u oživljavanju duhovnoga života među kršćanima, posvjedočio je da je poruka bila s Neba. I premda vjernici nisu mogli objasniti svoje razočaranje, osjećali su sigurnost da ih je Bog vodio u njihovu dotadašnjem iskustvu.

Isprepletena s proročanstvima za koja su smatrali da se odnose na vrijeme drugoga dolaska bila je pouka osobito prilagođena njihovu stanju neizvjesnosti i iščekivanja te ih je poticala da strpljivo čekaju u vjeri da će ono što je njihovu razumijevanju sada bilo tamno u svoje vrijeme postati jasno.

U tom odlomku stoji: „Isprepletena s proročanstvima koja su smatrali primjenjivima na vrijeme drugoga dolaska” Koja su proročanstva vjerovali da se odnose na Drugi dolazak? 2520, 2300 i 1335. Vjerovali su da sva ta tri vremenska proročanstva završavaju 1843. godine i da je to bio Drugi dolazak.

Među tim proročanstvima bilo je i ono iz Habakuka 2,1–4: „Stajat ću na svojoj straži i postaviti se na kulu, i motrit ću da vidim što će mi On reći i što ću odgovoriti kad budem ukoren. I odgovori mi Jahve i reče: Zapiši viđenje i učini ga jasnim na pločama, da može trčati onaj koji ga čita. Jer viđenje je još za određeno vrijeme, ali na svršetku će progovoriti i neće slagati: ako i oklijeva, čekaj ga; jer će zacijelo doći, neće zakasniti. Gle, duša mu je naduta, nije pravedna u njemu; ali pravednik će živjeti po svojoj vjeri.“

Već je 1842. godine uputa dana u ovom proroštvu da se „zapiše viđenje i jasno izloži na pločama, da može trčati tko ga čita” navela Charlesa Fitcha na pripravu proročkoga grafikona kojim bi se prikazala viđenja Daniela i Otkrivenja. Objavljivanje toga grafikona smatralo se ispunjenjem naloga danoga Habakuku. Nitko, međutim, tada nije zapazio da je u istome proroštvu prikazano i prividno odgađanje ispunjenja viđenja — vrijeme oklijevanja. Nakon razočaranja, ovo se Pismo pokazalo vrlo značajnim: „Jer viđenje je još za određeno vrijeme, ali na svršetku progovoriti će i neće slagati; ako i zakasni, čekaj ga, jer će zacijelo doći, neće zakasniti. . . . A pravednik će živjeti od svoje vjere.”

Karta iz 1843. i Duh proroštva

Nije važno obavljate li redovit rad ili neredovit rad — izrazi koje Ellen White rabi za konferencijski rad, odnosno za samoudržavajući rad. Bilo da odete u vodeće samoudržavajuće službe unutar adventizma ili u Generalnu konferenciju ili u Institut za biblijska istraživanja, ako ih upitate o Karti iz 1843., reći će: „Na ovoj Karti ima mnogo pogrešaka.” Oni se ne slažu s Ellen White, koja kaže da je Gospodin držao svoju ruku nad „jednom pogreškom” u nekim brojkama na toj Karti.

Ali oni se također stavljaju u oporbu Riječi Božjoj. U Habakuku stoji da ovo viđenje „neće . . . slagati”. Viđenje koje su pioniri trebali staviti na Karti iz 1843., a što su i učinili, ispunjenje je

Habakuka 2. To je viđenje koje su trebali staviti na ovu Kartu, a Habakuk 2 kaže da ovo viđenje „neće . . . slagati”. Stoga, kada kažete da je ova Karta „puna pogrešaka”, protivite se i Duhu proroštva i Bibliji.

I dio Ezekielova proročanstva također je bio izvor snage i utjehe vjernicima: „I dođe mi riječ Gospodnja govoreći: Sine čovječji, kakva je to poslovice što je imate u zemlji Izraelovoj, govoreći: Dani se odgađaju i svako viđenje propada? Reci im stoga: Ovako govori Gospodin Bog. . . . Dani su blizu i ispunjenje svakoga viđenja. . . . Ja ću govoriti, i riječ koju budem govorio ispunit će se; neće se više odgađati.“ „Dom Izraelov govori: Viđenje koje on vidi odnosi se na mnoge dane koji će doći i on prorokuje o vremenima koja su daleko. Zato im reci: Ovako govori Gospodin Bog; nijedna se moja riječ više neće odgađati, nego će se izvršiti riječ koju sam izgovorio.“ Ezekiel 12:21–25, 27, 28.

Dvije skupine štovatelja

Zapazite da ona govori o dvjema skupinama štovatelja. Kaže da su mnogi, kada je došlo do toga razočaranja, nastavili proučavati proročanstva, što ukazuje na to da je postojala skupina koja nije nastavila. Dobit ćemo više svjetla o razlici između tih dviju skupina.

Ispunjenje Habakuka 2,1–4 jest ova karta iz 1843. i karta iz 1850. Čak i u Habakuku, 4. redak kaže da će pravednik živjeti od svoje vjere, a onaj komu je srce uzoholjeno. Time se opisuju dvije skupine štovatelja. Povijest Ponoćnog vapaja stvara dvije skupine štovatelja, i tim se dvjema skupinama obraća Habakuk.

U sljedećem odlomku, nakon što se poziva na Habakuka 2 i Ezekielu, ona prepoznaje jednu od skupina: „one koji čekaju“. Tko su oni koji čekaju? To su oni koji ispunjavaju Daniela 12: „Blago onomu koji čeka i dosegne tisuću tristo trideset i pet dana.“ Ta skupina jesu oni koji čekaju.

Oni koji su čekali radovali su se, vjerujući da je Onaj koji od početka poznaje svršetak pogledao niz vjekove te, predviđevši njihovo razočaranje, dao im riječi hrabrosti i nade.

Imali smo poziv jedne sestre koja je nekoliko godina radila u jednoj od istočnoeuropskih zemalja. Odatle je podrijetlom, preselila se u Sjedinjene Države, a kada je razumjela ovu poruku, preselila se natrag. Suočila se s protivljenjem, pri čemu je njezina prijašnja crkvena obitelj stupila u kontakt s vodstvom u njezinoj zemlji kako bi joj „zatvorili vrata”. Nedavno joj je Gospodin otvorio vrata da ovu poruku podijeli sa skupinama.

Nazvala je rano jutros i rekla da je jedna prepreka bila prijevoz. Trebao im je automobil kako bi putovali i poučavali ovu poruku, ali nisu imali novčanih sredstava. Čim su stigli na ovo mjesto, prijatelji iz Sjedinjenih Država, potaknuti od Gospodina, poslali su dovoljno novca da kupe automobil.

To je vrsta iskustva koja se događala razočaranima. Bili su razočarani, ali ih je Gospodin vodio k Pismima da ih ohrabri, govoreći: „To je razočaranje bilo po mojem vodstvu. Samo nastavite ići naprijed.”

Da nije bilo takvih odlomaka Svetoga pisma, koji su ih opominjali da strpljivo čekaju i da čvrsto drže svoje pouzdanje u Božju riječ, njihova bi vjera zakazala u tome času kušnje.

Prispodoba o deset djevica i vrijeme odgode

Zapazite kako sestra White povezuje prispodobu o deset djevica s Habakukom 2, budući da oboje govore o vremenu odgode i o dvjema skupinama štovatelja.

„Prispodoba o deset djevica iz Mateja 25 također prikazuje iskustvo adventnog naroda. U Mateju 24, odgovarajući na pitanje svojih učenika o znaku svojega dolaska i svršetka svijeta, Krist je ukazao na neke od najvažnijih događaja u povijesti svijeta i Crkve od svojega prvoga do svojega drugoga dolaska; naime, na razorenje Jeruzalema, veliku nevolju Crkve pod poganskim i papinskim progonstvima, pomračenje sunca i mjeseca te padanje zvijezda. Nakon toga govorio je o svojem dolasku u svojem kraljevstvu te ispriповjedio prispodobu koja opisuje dvije skupine slugu koji očekuju njegovo pojavljivanje. Dvadeset i peto poglavlje započinje riječima: ‘Tada će kraljevstvo nebesko biti slično desetorici djevica.’ Ovdje se prikazuje Crkva koja živi u posljednjim danima,”

Sada ona to primjenjuje na mileritsku povijest, ali zapazite što govori — „Ovdje se prikazuje crkva koja živi u posljednjim danima” — tko je „crkva koja živi u posljednjim danima”? To smo mi.

Isto je ono na što se ukazuje na svršetku 24. poglavlja. U ovoj se prispodobi njihovo iskustvo prikazuje prizorima istočnjačke svadbe. „Tada će kraljevstvo nebesko biti kao deset djevica, koje uzeše svoje svjetiljke i iziđoše u susret zaručniku. Pet ih bijaše mudrih, a pet ludih. Lude uzeše svoje svjetiljke, ali sa sobom ne uzeše ulja; a mudre uzeše ulja u svojim posudama sa svojim svjetiljkama. Kako je zaručnik odugovlačio, sve one zadrijemaše i zaspale. A o ponoći se začu povik: Evo zaručnika! Iziđite mu u susret!”

Dolazak Kristov, kako je naviješten porukom prvoga anđela, smatrao se prikazanim dolaskom zaručnika. Rasprostranjena reforma pod navještajem Njegova skorog dolaska odgovarala je izlasku djevica. U ovoj prispodobi, kao i u Mateju 24, prikazane su dvije skupine. Sve su uzele svoje svjetiljke, Bibliju, i po njezinoj svjetlosti izašle ususret Zaručniku. Ali dok su lude uzele svoje svjetiljke bez ulja, mudre su uzele ulje u svojim posudama. Mudre su primile Božju milost, obnoviteljsku i prosvjetljujuću silu Duha Svetoga, koja je Njegovu riječ učinila svjetiljkom njihovim nogama. Proučavale su Sveto pismo da upoznaju istinu i usrdno težile čistoći srca i života. One su imale osobno iskustvo i vjeru u Boga i Njegovu riječ, koje razočaranje i odgoda nisu mogli oboriti. Drugi su djelovali iz poticaja, oslanjajući se na vjeru svoje braće, zadovoljavajući se dobrim osjećajima, ali bez temeljita razumijevanja istine ili istinskoga djela milosti. Nisu bili pripravljeni na odgodu i razočaranje. Kad su došle kušnje, njihova je vjera klonula, a njihove su svjetiljke slabo gorjele.

„Dok je zaručnik kasnio“, kada je Zaručnik kasnio? 22. ožujka 1844. On kasni. Što će se sada dogoditi? Ove će se dvije skupine očitovati.

Kada zaboravimo Ponoćni poklik i skrenemo s puta dolje u opaki svijet, pokazujemo da ne razumijemo Evanđelje. Vječno Evanđelje djelo je Kristovo u oblikovanju dviju skupina štovatelja, utemeljeno na ispitnoj proročkoj poruci. Od vremena zadržke do zatvaranja vrata, ovo je vrhunac

Vječnoga Evanđelja. Ovdje Gospodin uzima dvije skupine u vremenu zadržke, nastojeći ih sa sobom uvesti u Sud, i provodi ih kroz proces kušnje kako bi dokazao imaju li doista ulja ili ne. To je vrhunac Kristova djela odvajanja zlata od troske, pšenice od kukolja, mudrih od ludih.

„Dok je zaručnik oklijevao, sve zadrijemaše i zaspase.“ Oklijevanjem zaručnika predloženo je protjecanje vremena u kojem se Gospodin očekivao, razočaranje i prividna odgoda. U to vrijeme neizvjesnosti zanimanje površnih i polovičnih uskoro je počelo slabjeti, a njihovi napori popuštati; no oni čija se vjera temeljila na osobnom poznavanju Biblije imali su stijenju pod svojim nogama, koju valovi razočaranja nisu mogli isprati. „Sve zadrijemaše i zaspase“; jedna skupina u bezbrižnosti i napuštanju svoje vjere, druga strpljivo čekajući dok ne bude dano jasnije svjetlo. Ipak, u noći kušnje činilo se da su potonji donekle izgubili svoju revnost i odanost. Polovični i površni više se nisu mogli oslanjati na vjeru svoje braće. Svatko mora stajati ili pasti za sebe.

Kada je došlo razočaranje, dvije su skupine počele drukčije spavati; ali i mudre su djevice izgubile dio svoje revnosti. Gospodin je u tome vodio, kako bi, kada je na logorskom sastanku u Exeteru došla poruka Ponoćnoga vapaja, među njima izvršio jedno djelo.

Proces kušanja: vrijeme čekanja i ponoćni poklik

Iz Duha proroštva, svezak 4, stranica 228: Upamtite da je ovaj proces — Ponoćni poklič, od vremena odgađanja do zatvaranja vrata — Gospodinovo kušanje Njegova naroda. Ponoćni poklič na logorskom sastanku u Exeteru, u svom objavljivanju sve do 22. listopada 1844., samo je jedan dio te povijesti. Ne može se odvojiti od vremena odgađanja, koje pripravlja za učinak Ponoćnog pokliča među dvjema skupinama štovatelja. Morate razumjeti Ponoćni poklič, jer ako ga ne razumijete, padate sa staze.

Bog je naumio iskušati svoj narod. Njegova je ruka pokrila pogrešku u računanju proročkih razdoblja. Njegova je ruka, Gospodnja ruka, pokrila osobitu pogrešku u računanju proročkih razdoblja, u množini. „Adventisti nisu otkrili pogrešku, niti su je otkrili najučeniji među njihovim protivnicima. Potonji su rekli: ‘Vaše računanje proročkih razdoblja točno je. Uskoro će se dogoditi neki veliki događaj; ali to nije ono što gospodin Miller predviđa; to je obraćenje svijeta, a ne drugi Kristov dolazak.’”

Vrijeme iščekivanja je prošlo, a Krist se nije pojavio da izbavi svoj narod. Oni koji su sa iskrenom vjerom i ljubavlju očekivali svoga Spasitelja doživjeli su gorko razočaranje. Ipak, Gospodin je izvršio svoju namjeru: iskušao je srca onih koji su tvrdili da čekaju Njegov dolazak. Među njima bilo je mnogo onih koje je pokretao strah, a ne ljubav prema istini. Kad se očekivani događaj nije zbio, te su osobe izjavile da nisu razočarane; nikada nisu ni vjerovala da će Krist doći. Bili su među prvima koji su ismijavali žalost istinskih vjernika.

To je bila Gospodnja namjera. Nemamo se čega bojati za budućnost, osim ako zaboravimo kako nas je Gospodin vodio u našem prošlom iskustvu, i nemamo se čega bojati osim ako zaboravimo Gospodnja učenja u našem prošlom iskustvu. Želimo reći da to vodstvo ne možete odvojiti od Njegova poučavanja.

Životne skice Jamesa Whitea i Ellen G. White, 1888., str. 186–187: „Bog je iskušao i provjerio svoj narod prolaskom vremena 1843. godine. Pogreška — jedinstvena pogreška — koju su učinili u izračunavanju proročkih razdoblja nije bila odmah otkrivena čak ni učenim ljudima koji su se protivili gledištima onih koji su očekivali Kristov dolazak. Ti duboki učenjaci izjavili su da je g. Miller bio u pravu u svom izračunu vremena, premda su mu osporavali događaj koji će okruniti to razdoblje. No oni, kao i Božji narod koji je čekao, dijelili su istu zabludu u pitanju vremena.”

U potpunosti vjerujemo da je Bog, u svojoj mudrosti, odredio da njegov narod doživi razočaranje, koje je bilo prikladno da otkrije srca i izgradi istinske karaktere — ne samo da otkrije njihova srca, nego i da oblikuje njihove karaktere, dovodeći to do točke na kojoj će se to pokazati u krizi koja dolazi na Ponoćni poklik. Oni koji su prihvatili poruku prvoga anđela iz straha od Božjih sudova, a ne zato što su ljubili istinu i željeli baštinu u kraljevstvu nebeskom, sada su se pokazali u svojoj pravoj svjetlosti. Bili su među prvima koji su se rugali razočaranima koji su iskreno čeznuli za Isusovim dolaskom i ljubili ga. Ova najprodornija Božja kušnja otkrila je pravi karakter onih koji bi izbjegli odgovornost i sramotu nijećući svoju vjeru u času kušnje.

Oni koji su bili razočarani nisu bili ostavljeni u tami; jer je, u istraživanju proročkih razdoblja uz usrdne molitve, pogreška bila otkrivena — jedina pogreška — kao i praćenje proročkoga pera kroz vrijeme odgode. U radosnom očekivanju Kristova dolaska, prividna odgoda viđenja nije bila uzeta u obzir te je predstavljala žalosno i neočekivano iznenađenje. Ipak, upravo je ta kušnja bila prijeko potrebna da razvije i ojača iskrene vjernike u istinu. Vrijeme odgode bilo je prijeko potrebno. Ono ne samo da je trebalo pokazati te dvije skupine i započeti razvijati njihove karaktere, koji će biti pokazani u povijesti Ponoćnoga poklika do zatvaranja vrata, nego je bilo nužno i da ojača one koji će izići na pravoj strani toga pitanja. Vrijeme odgode ne možete odvojiti od Ponoćnoga poklika ni od zatvaranja vrata.

Kada niječete Ponoćni poklik, niječete upravo tu povijest. Ponoćni poklik nije samo poruka Samuela Snowa na taboru u Exeteru; on je iskustvo vremena odgode. To je ono kamo je Gospod vodio. Nemamo se čega bojati za budućnost, osim ako zaboravimo Gospodnje vodstvo u našoj prošloj povijesti — ovu povijest vremena odgode i Ponoćnog poklika, u kojoj On dovodi do vrhunca Vječno evanđelje u mileritskoj povijesti, stvarajući dvije skupine štovatelja.

Rani spisi, stranica 74: „Vidjela sam da je karta iz 1843. bila vođena rukom Gospodnjom i da se ne smije mijenjati; da su brojke bile onakve kakve ih je On htio; da je Njegova ruka bila nad njima i prikrila pogrešku u nekim brojkama, tako da je nitko nije mogao vidjeti sve dok Njegova ruka nije bila uklonjena.”

Otajstvo bezakonja i proces kušanja

Kad bismo imali vremena, mogli bismo razmotriti otajstvo bezakonja. Otajstvo bezakonja može imati više od jedne ispravne definicije, ali se ovdje odnosi na Sotonino djelovanje u miješanju zla s dobrim, istine sa zabludom, u svetim povijestima u kojima Gospodin iskušava svoj narod. U svetim povijestima Pisma, gdje Gospodin svoj narod dovodi u proces kušanja, uvijek ćete vidjeti

otajstvo bezakonja — Sotonino djelovanje u miješanju istine sa zabludom. Kada ljudi dođu do te točke kušnje, otajstvo bezakonja zamaglilo je pitanja.

Kad je došlo Noino vrijeme kušnje, Biblija nam kaže da je sjeme Sotone prije toga bilo pomiješano sa sjemenom Božjim. To je uzrokovalo da se otajstvo bezakonja ispuni u Noino vrijeme, izraženo u Postanku kao sinovi Božji koji uzimaju kćeri ljudske za žene — miješanje dvaju sjemena, otajstvo bezakonja koje prethodi Ninoj kušnji.

U kušnji Mojsija i Crvenoga mora, Pismo opisuje kako se Izrael, koji će biti kušan kod Crvenoga mora i na Sinaju, iskvario egipatskim učenjima nakon što je ondje tako dugo boravio. To je bilo otajstvo bezakonja — biti pod utjecajem sotoniskih učenja.

U doba Židova grčka su učenja bila ta koja su pripravila put da Sinedrij odbaci njihov postupak ispitivanja.

U milleritskoj povijesti, mileriti u protestantskim crkvama upravo su izašli iz 1260 godina papinskog utjecaja, koji je iskvario čisto sjeme nečistim sjemenom, proizvevši tajnu bezakonja koja je prethodila ispitu milleritske povijesti.

To je tajna bezakonja koja je uvijek prisutna.

Ako proučavate kako djeluje tajna bezakonja, pođite na prvo poglavlje knjige Patrijarsi i proroci. Sestra White nam govori kako je Sotona izvršio tajnu bezakonja na Nebu. Na Nebu je trebao biti ispit o tome koji će anđeli ostati, a koji će biti uklonjeni, i Sotona je izvršavao tajnu bezakonja upravo ondje na Nebu prije toga procesa ispitivanja.

Sotona je to učinio usađivanjem sumnje, stavljajući svoju riječ iznad Božje Riječi, i što je još važnije, navodeći druge da iznose njegova lažna učenja — zlokovna djelatnost. On bi usadio sumnju u vaš um, a zatim biste vi izišli i izrazili tu sumnju pred skupinom. Ako bi se itko žalio na tu sumnju, žalio bi se na vas, a ne na njega.

Nedavno je jedan pastor u Spokaneu, Washington, komentirao Early Writings, stranicu 74, rekavši: „Pogledao sam u rječnik iz vremena Ellen White, Websterov rječnik, i figures nema nikakve veze s aritmetikom.” Većina ljudi koji bi to čuli ne bi to provjerila i povjerovala bi mu. U najmanju ruku, taj je pastor sijao sumnju o tome što figures predstavljaju u ovom odlomku; u stvarnosti, lagao je. Websterov rječnik iz 1828. kaže: FIGURE, n. U aritmetici, znak koji označuje broj, kao 2, 7, 9.

On je izražavao sumnju, obavljajući djelo predstavljeno kao tajna bezakonja. On je za adventiste, ako su voljni vidjeti, označavao da u ovom vremenu povijesti Zemlje morate sami za sebe razumjeti istinu i ne slušati ljudska bića; jer, „. . . tajna bezakonja već djeluje:”

Rani spisi, str. 74: „. . . da su prikazi bili onakvi kakve je On želio, da je Njegova ruka bila nad nekima od brojeva i sakrila pogrešku u njima, tako da je nitko nije mogao vidjeti dok se Njegova ruka nije uklonila.”

To je pogrešno usmjeravanje, a teolozi to često čine. Ako želite razumjeti što neka riječ znači u Bibliji ili Duhu proroštva, ne obraćate se najprije rječnicima; obraćate se proroku. Na primjer,

Daniel u Danielu 8:11 rabi hebrejsku riječ rum, prevedenu kao „uzet”. Ljudi misle da to znači „uklonjen”, ali Daniel rabi rum još pet puta, i ona nikada ne znači „uzeti” — znači „uzdignuti i uzvisiti”. Stoga misliti da rum u Danielu 8:11 znači „uzeti” znači slijediti predaju, a ne način na koji je Daniel rabio tu riječ.

Slično je i s Ellen White: ako želite ustvrditi da u **Early Writings**, 74, „figures” znači umjetničke prikaze ili grafike, mogli biste reći: „Rječnik iz doba Ellen White ne kaže da figures znači aritmetiku”, uzdajući se u to da većina ljudi to neće provjeriti. No kada bi to učinili, otkrili bi da figures doista znači aritmetiku.

Ali prvo mjesto na koje odlazite jest sama Ellen White: Što ona podrazumijeva pod izrazom brojke? U *Ranim spisima*, na 74. stranici, kaže: „Njegova je ruka bila nad jednom pogreškom u nekim od brojki i sakrila ju”, a na 236. stranici kaže: „Njegova je ruka prekrila pogrešku u računanju proročkih razdoblja.” Proročica pokazuje da njezina terminologija, brojke, označuje proročka razdoblja—aritmetiku, a ne likovni prikaz.

Dakle, nad čime je Gospodin držao svoju ruku? Držao je svoju ruku nad pogreškom u računanju proročkih razdoblja — brojkama.

Potvrda Ellen White o 2520

Ovo je srž svega. Mnogi iznose istu poruku kao i mi, i ja ih podupirem. No kada je riječ o 2520 i o tome je li Ellen White vjerovala da je to valjano proročanstvo, ovo je argument — ovo je dokaz i ovdje trebate započeti. Svi drugi argumenti valjani su i istiniti, ali ovo je polazišna točka.

U *Ranim spisima*, na 74. stranici, gdje se kaže da je Gospodin držao svoju ruku nad pogreškom u nekim brojkama, ona određuje što to znači u istoj knjizi, na 236. stranici: „Vidjela sam Božji narod radostan u iščekivanju, gledajući za svojim Gospodinom. Ali Bog ih je namjeravao okušati.” Ona govori o vremenu odgode, prvom razočaranju.

Ona ne govori o Razočaranju 22. listopada 1844., jer će i ondje biti iskušani; nego ovdje govori o vremenu odgode: „Bog ih je namjeravao iskušati.” „Njegova je ruka prekrila pogrešku u računanju proročkih razdoblja.” Kako ih je namjeravao iskušati vremenom odgode? Tako što je držao svoju ruku nad njihovim razumijevanjem proročkih razdoblja. Za budućnost se nemate čega bojati, osim ako zaboravimo kako nas je Gospodin vodio u prošlosti, u povijesti milerita i u svojim poukama.

Ta proročka razdoblja jesu učenja koja su proizvela vrijeme odgode. „Njegova je ruka pokrila pogrešku u računanju proročkih razdoblja. Oni koji su očekivali svoga Gospodina nisu otkrili tu pogrešku” — jedna jedina pogreška — „a ni najučeniji ljudi koji su se protivili vremenu nisu je uspjeli uočiti. Bog je odredio da se Njegov narod susretne s razočaranjem. Vrijeme je prošlo, i oni koji su s radosnim očekivanjem iščekivali svoga Spasitelja bili su žalosni i obeshrabreni, dok su oni koji nisu ljubili pojavljivanje Isusovo, nego su prihvatili poruku iz straha, bili zadovoljni što On nije došao u očekivano vrijeme. Njihovo ispovijedanje vjere nije djelovalo na srce niti očistilo život. Prolazak vremena bio je dobro proračunat da razotkrije takva srca. Oni su bili prvi koji su se okrenuli i izrugali žalosne, razočarane koji su uistinu ljubili pojavljivanje svoga Spasitelja. Vidjela

sam mudrost Božju u tome što kuša svoj narod i daje mu ispitujuću kušnju da otkrije one koji će ustuknuti i uzmaknuti u času kušnje.

Isus i sva nebeska vojska gledali su sa suosjećanjem i ljubavlju na one koji su sa slatkim očekivanjem čeznuli vidjeti Onoga koga su njihove duše ljubile. Anđeli su lebdjeli oko njih, da ih podupru u času njihove kušnje. Oni koji su zanemarili primiti nebesku poruku ostavljeni su u tami, i Božji se gnjev raspalio protiv njih, jer nisu htjeli primiti svjetlo koje im je On poslao s neba. Ti vjerni, razočarani ljudi, koji nisu mogli razumjeti zašto njihov Gospodin nije došao, nisu bili ostavljeni u tami. Ponovno su bili upućeni na svoje Biblije da istražuju proročka razdoblja. Ruka Gospodnja bila je uklonjena s brojki, i pogreška — jednina — bila je objašnjena.

Ovdje ona objašnjava pogrešku u brojkama na Karti iz 1843., a već je odredila da te brojke predstavljaju proročka razdoblja. „Vidjeli su da proročka razdoblja dosežu do 1844. i da su isti dokazi koje su iznijeli kako bi pokazali da se proročka razdoblja završavaju 1843., dokazivali da će ona završiti 1844.” Kraj rasprave! Ellen White stavlja svoj pečat odobrenja na 2520.

Na karti iz 1843. postoje samo tri proročka razdoblja za koja su razumjeli da završavaju 1843.: 1335, 2520 i 2300. Bog je držao svoju ruku nad pogreškom u nekim brojkama — proročkim razdobljima na ovoj karti — sve dok Njegova ruka nije bila uklonjena. Kad je uklonio svoju ruku, vjerni koji su čekali bili su navedeni da ponovno prouče proročka razdoblja te su ustanovili da su isti dokazi koji su ih naveli da iznesu kako su proročka razdoblja završila 1843. tada bili prepoznati kao dokaz da su dva završila 1844.

Razdoblje od 1335 započinje 508. i završava 1843. godine. Razdoblje od 2520 započinje 677. pr. Kr. i pod utjecajem je punine godine. Pioniri su smatrali da završava 1843. godine, ali su kasnije razumjeli da isti dokaz koji ih je naveo da predvide 1843. godinu dokazuje da je proročanstvo o 2520 završilo 1844. godine. Proročanstvo o 2300 započinje 457. pr. Kr., i oni su smatrali da završava 1843. godine, ali su nakon razočaranja, proučavanjem proročkih razdoblja, shvatili da je završilo 1844. godine.

Postoje samo tri proročanstva za koja su predvidjeli da će završiti 1843., a jedno od njih doista završava: 1335. Ovo proročanstvo nije ono nad kojim je Gospodin držao svoju ruku. Ono prepoznaje povijest milerita od vremena zakašnjenja, kroz ponoćni poklik, sve do 22. listopada 1844.

U jučerašnjem izlaganju završili smo ovim navodom Ellen White: „Blago očima koje su vidjele ono što je viđeno 1843. i 1844.“ To znači: „Blago onomu koji dolazi k 1843.“ U sljedećem odlomku ona kaže: „Poruka je dana. I ne bi smjelo biti odgode u ponavljanju poruke, jer se ispunjavaju znakovi vremena; završno djelo mora biti izvršeno. Veliko će djelo biti učinjeno u kratkom vremenu. Uskoro će po Božjoj odredbi biti dana poruka koja će prerasti u glasan poklič. Tada će Daniel stajati na svojem mjestu da dade svoje svjedočanstvo.“ Manuscript Releases, svezak 21, 437.

Daniel koji stoji na svojem dijelu jest 13. redak Daniela 12. „Blago očima koje su vidjele ono što je bilo viđeno 1843. i 1844.“ jest 12. redak. Ellen White daje božanski komentar na Daniela

12,12–13, govoreći da ti redci nisu o vremenskom proročanstvu, nego o iskustvu koje uključuje 1843. i 1844., nastalom zbog pogrešnog razumijevanja 1843., što proizvodi vrijeme otezanja. Kada dođe vrijeme otezanja, „Blago onomu koji čeka.“ Premda viđenje kasni, čekaj ga. Blago onomu koji vjerno čeka od vremena otezanja dok se vrata ne zatvore. Ono što vjerni vide 1843. i 1844. jest blagoslov koji ga uvodi u Svetinju nad svetinjama.

Proročanstvo o 1335 završilo je 1843. godine, označujući dolazak Ponoćnog pokliča. Proročanska razdoblja od 2520 i 2300 završavaju 1844. godine. Ellen White kaže da je isti dokaz koji ih je naveo da objave da su 2520, 2300 i 1335 završili 1843. godine tada bio prepoznat kao dokaz da će završiti 1844. godine.

Svjetlo iz Božje riječi obasjalo je njihov položaj te su otkrili vrijeme odgađanja — „Ako i okasni, čekaj ga.” U svojoj ljubavi prema Kristovu skorašnjem dolasku previdjeli su odgađanje viđenja, koje je bilo određeno da očituje one koji uistinu čekaju. Ponovno su imali vremensku odrednicu. Ipak sam vidjela da se mnogi od njih nisu mogli uzdići iznad svojega teškog razočaranja kako bi posjedovali onaj stupanj revnosti i snage koji je obilježavao njihovu vjeru 1843.

Sotona i njegovi anđeli trijumfirali su nad njima, a oni koji nisu htjeli primiti poruku čestitali su sami sebi na svojoj dalekovidnoj prosudbi i mudrosti što nisu prihvatili tu zabludu, kako su je nazivali. Nisu shvaćali da odbacuju Božji savjet na vlastitu štetu te da djeluju u savezu sa Sotonom i njegovim anđelima kako bi zbunili Božji narod, koji je živio poruku poslanu s Neba.

U ovoj povijesti postoje dvije skupine štovatelja. Nevjerna skupina ismijava one koji čekaju, ali oni koji čekaju bivaju vraćeni proročkim razdobljima te dolaze do razumijevanja da je isti dokaz koji ih je naveo da zakluče kako su 2520 i 2300 završavali 1843. godine dokazivao da su završili 1844. godine.

Premda su oni koji su čekali to prepoznali, nisu gorjeli za Gospodina kao prije prvoga razočaranja. Ponovno će biti raspaljeni porukom Ponoćnoga pokliča. Oni koji su čekali već su prije Ponoćnoga pokliča razumjeli 1844., završetak proročanstava.

Poruka o Ponoćnom pokliku omogućila je onima koji su čekali da prepoznaju 22. listopada 1844. S tom obaviješću to nije bilo tek negdje u 1844. godini; bilo je upravo na taj dan, i to je osnažilo poruku.

Vidite li taj proces? Učenja koja proizvode ovo iskustvo jesu tri proročanstva: 1335, 2300 i 2520.

Nakon što su to shvatili, počeli su objavljivati: "Iziđite iz Babilona." To je poruka drugoga anđela.

Budimo jasni: Što završava u vremenu oklijevanja? Uporaba Karte iz 1843. Oni su tu Kartu stavili na stranu jer su tada razumjeli da Gospodin dolazi 1844., dok je na Karti stajalo 1843. Stoga su Kartu stavili na stranu za povijest poruke Drugoga anđela.

Što postaje njihova poruka u povijesti Drugoga anđela? Posljednji odlomak to objašnjava.

Vjernici u ovoj poruci bili su tlačeni u crkvama. Neko su vrijeme oni koji nisu htjeli primiti poruku bili obuzdavani strahom te nisu postupali prema osjećajima svojega srca; ali protjecanje vremena razotkrilo je njihove prave osjećaje. Željeli su ušutkati svjedočanstvo koje su oni koji su čekali osjećali obveznima nositi, naime da se proročki vremenski periodi protežu do 1844.

Koja proročka razdoblja? 2520 i 2300. To je njihova poruka u ovoj povijesti. Sada govore: „Razumijemo! Ta se proročanstva protežu do 1844.” Njihova poruka u povijesti Ponoćnog poklika jesu proročanstva o 2520 i 2300 godina.

Neko vrijeme oni koji nisu htjeli primiti poruku bijahu strahom obuzdani te nisu postupali prema osjećajima svojih srca; ali prolazak vremena otkrio je njihove istinske osjećaje. Željeli su ušutkati svjedočanstvo koje su oni koji su čekali osjećali prisiljenima nositi, da se proročka razdoblja protežu do 1844. godine. Vjernici su jasno objasnili svoju pogrešku—osobitu pogrešku—i iznijeli razloge zbog kojih su očekivali svoga Gospodina 1844. Njihovi protivnici nisu mogli iznijeti nikakve argumente protiv snažnih razloga koji su bili izneseni. Ipak se razgnjeviše crkve; bijahu odlučne da ne slušaju dokaze i da isključe svjedočanstvo iz crkava kako ga drugi ne bi mogli čuti.

Što se događa kada iznesete 2520 u vezi s 2300 dana? U mileritskoj povijesti bivate isključeni iz crkava, i ulaže se napor da se ta poruka ušutka.

Oni koji se nisu usudili uskratiti drugima svjetlo koje im je Bog dao, bili su isključeni iz crkava; ali Isus je bio s njima, i radovali su se u svjetlu Njegova lica. Bili su pripravljeni primiti poruku drugoga anđela. Rani spisi, 235–237.

Ne ulazeći u proučavanje 2520, ono što nastojimo pokazati jest da Ellen White stavlja svoj pečat odobravanja na 2520. Ako to ne možete vidjeti, trebate moliti da Isus ukloni ljuske s vaših očiju. Ellen White je rekla da se tada vidjelo kako isti dokazi koji su ih naveli da predvide 1843. godinu dokazuju da su ta proročka razdoblja završila 1844. godine. Ona proročka razdoblja, odnosno brojčane prikaze, uvijek navodi u množini. Na Karti iz 1843. postoje samo tri proročka razdoblja koja su završila 1843. godine.

Ona koja doista završava 1843., 1335, zahtijeva, radi gramatičke ispravnosti, najmanje dva proročka razdoblja da bi mogla reći „brojke” i „proročka razdoblja”. Ako ih ima tri i jedno uklonite, tada su ona dva koja ona potvrđuje 2520 i 2300, bez obzira na to što bi itko drugi mogao reći.

U ovoj povijesti, uključujući Veliko razočaranje adventista 22. listopada 1844., Gospodin je oblikovao iskustvo u kojem su bili isključivani iz crkava kako bi mogli stajati ne na utjecaju ljudi, nego na Riječi Božjoj. Trebalo im je to iskustvo da bi imali vjeru ući s Isusom Kristom u Svetinju nad svetinjama. On ih je usavršavao kako bi priveo završetku Vječno evanđelje.

Svjedočanstvo pionira: James White i Uriah Smith

Zatim imamo dvojicu pionira, Jamesa Whitea i Uriaha Smitha. To su glavni ljudi na koje se suvremeni teolozi pozivaju kako bi tvrdili da je James White odbacio 2520. godine 1863. te da ga

je Uriah Smith odbacio u svojim spisima 1870-ih i 1880-ih godina.

Vraćamo se u 1844. godinu i neposredno nakon nje kako bismo vidjeli kako James White i Uriah Smith opisuju ovu istovjetnu povijest koju je Ellen White upravo opisala. Ona govori o proročkim razdobljima i o tome kako je Gospodin povukao svoju ruku i uvidio se pogriješka, a tako čine i ova dvojica pionira.

Ellen White ne kaže „2520” ni „sedam vremena”, ali Uriah Smith i James White to kažu. Oni jasno daju do znanja da su proročka razdoblja prepoznata u ovoj povijesti bila 2520 i 2300.

James White, Review and Herald, svezak 1, 9. srpnja 1851.: „Kaže jedan prigovarač: ‘Ne vjerujem da je ponoćni poklik još bio objavljen.’ Ni mi ne vjerujemo da smo mi čuli ponoćni poklik, niti da ćemo ga ikada čuti. Poklik iz Mateja 25,6: ‘Evo zaručnika, dolazi’, nalazi se u povijesti istočnjačke svadbe. Ali da je poklik bio objavljen i u cijelosti prihvaćen od cijeloga adventnog tijela u jesen 1844., te da se dobro može usporediti s ponoćnim poklikom iz prispodobe, to ne bi smjeli nijekati oni koji su u tome imali iskustvo.”

James White bavi se poviješću u kojoj ljudi odbacuju Ponoćni poklik i silaze sa staze. On na to odgovara i razmotrit će tu povijest.

„Došlo je u pravo vrijeme. Povik iz prispodobe uslijedio je odmah nakon odgode te drijemanja i spavanja. To je uslijedilo nakon naše odgode, pošto smo bili razočarani, i doprlo je do naših ušiju dok smo bili u stanju obamrlosti. Taj je povik probudio deset djevoja i naveo ih da uredi svoje svjetiljke. To je, praćeno silom Duha, probudilo adventni narod i navelo ga da istražuje Bibliju kao nikada prije te da sebe i svoja svjetovna dobra potpuno posveti Gospodinu. Oni koji su objavili povik da će Gospodin doći sedmoga mjeseca 1844. godine jasno su vidjeli da proročanska razdoblja dosežu do toga vremena; stoga je dokaz koji je bio iznesen iz tih razdoblja da bi se pokazalo kako će Drugi dolazak biti 1843., pokazivao da će biti 1844. Tada smo uvidjeli pogrešku u tom načinu računanja koji je završavao 2300 dana 1843. godine. Nitko od onih koji su pisali protiv Drugoga dolaska nije je vidio. Ruka Providnosti — velikim slovom „P” — pokrila je tu pogrešku — jednina — sve dok nije došlo vrijeme da se vidi. Pogreška je bila u tome što se od 2300 oduzimalo 457 punih godina, čime je ostajala 1843., a da se pritom nije nimalo uzimao u obzir dio godine 457. pr. Kr. koji je već bio protekao kada je izišla zapovijed, od koje se računa 70 tjedana.”

„Naši su umovi bili usmjereni na tu vremensku točku, [1843.] zbog činjenice da, računajući različita proročka razdoblja od onih godina kojima najbolji kronolozi pripisuju ispunjenje onih događaja koji su trebali označiti njihov početak, činilo se da sva završavaju te godine.“

Sada nam iznosi proročka razdoblja za koja su smatrali da završavaju 1843. godine.

„To je, međutim, bilo samo prividno.“ Samo je prividno bilo da završavaju 1843. Uvidjeli bi da završavaju 1844.

„'Sedam vremena', odnosno 2520 godina, računamo od sužanjstva Manašeova, koje kronolozi, s velikim jednodušjem, smještaju u 677. pr. Kr.“ To su bila proročka razdoblja kojima su se bavili. „To je jedini datum od kojega smo ikada računali početak ovoga razdoblja; i oduzevši

677. pr. Kr. od 2520 godina, preostala je 1843. po. Kr. Mi, međutim, nismo uočili da bi, budući da je za dovršenje 2520 godina potrebno 677 punih godina pr. Kr. i 1843 pune godine po. Kr., to također zahtijevalo da ovo razdoblje protegnemo toliko u 1844. koliko je moglo započeti nakon početka 677. pr. Kr.“

Proročanska razdoblja tijekom kojih je „ruka Providnosti držala njegovu ruku nad pogreškom“ uključivala su 2520.

Uriah Smith: „Kako je vrijeme odmicalo nakon 1843., mnogi su počeli ispitivati razloge svojega razočaranja u pogledu godine svojega očekivanog izbavljenja. Tada se uvidjelo da, ako se sva proročka razdoblja započnu u godinama pr. Kr., gdje smo uvijek datirali njihov početak, ona se, svako za sebe, ne bi dovršila, čak ni uz pretpostavku da su naša kronologija i nadnevak njihova početka točni, sve do nekog vremena unutar godine 1844. Tako, sedam vremena, ili 2520 godina, koje započinju 677. pr. Kr. — veliki jubilej, ili 2450 godina [nije prikazano ni na karti iz 1843. ni na karti iz 1850.], koje započinju 607. pr. Kr. — i Danielovih 2300 godina, koje započinju 457. pr. Kr. — budući da je dio svake od tih godina, od kojih su proročka razdoblja pojedinačno datirana, protekao prije nastupa pojedinih događaja koji su označili njihov početak, bilo bi nužno da se protegnu toliko u 1844. koliko su pojedinačno započela nakon početka godina pr. Kr. od kojih se svaka zasebno računa, kako bi se ili upotpunio broj godina u svakome od njih ili provjerila točnost naše kronologije. No nije bilo nikakva ključa za vrijeme unutar pojedinih godina pr. Kr. u kojem su ta različita razdoblja započela; i stoga se vrijeme u godini njihova završetka nije moglo točno označiti.”

Uriah Smith i James White obojica svjedoče da su proročanska razdoblja za koja se smatralo da završavaju 1844. bila 2520 i 2300 godina, služeći se istim izrazima kao Ellen White u Ranim spisima, od stranice 236 nadalje.

Lanac istine: početne točke Williama Millera

Rani spisi, str. 230: „Bog je poslao svoga anđela“ — anđela Gabrijela — „da djeluje na srce jednoga zemljoradnika“ — Williama Millera — „koji nije vjerovao Bibliji, kako bi ga naveo da istražuje proročanstva. Anđeli Božji opetovano su posjećivali toga izabranika, da upravljaju njegovim umom i otvore njegovu razumijevanju proročanstva koja su oduvijek bila tamna Božjemu narodu. Bio mu je dan početak lanca istine, i bio je vođen da traži kariku za karikom, sve dok nije s čuđenjem i divljenjem promatrao Riječ Božju. Ondje je vidio savršen lanac istine. Ta Riječ, koju je smatrao nenadahnutom, sada se pred njegovim pogledom otvorila u svojoj ljepoti i slavi. Vidio je da jedan dio Svetoga pisma objašnjava drugi“,

Gabrijel mu je pokazao metodu koju nazivamo dokazivanjem pomoću biblijskih tekstova, redak na redak, ovdje malo i ondje malo.

Gabriel mu je dao početak lanca istine i metodu dokazivanja pomoću biblijskih tekstova.

William Miller, Advent Review and Sabbath Herald, 18. travnja 1854.: „Iz daljnjeg proučavanja Svetoga pisma zaključio sam da sedam vremena poganske prevlasti mora započeti onda kada su Židovi prestali biti neovisan narod, pri sužanjstvu Manašeovu, koje su najbolji kronolozi smještali u 677. pr. Kr.; da je 2300 dana započelo sa sedamdeset tjedana, koje su

najbolji kronolozi datirali od 457. pr. Kr.; i da je 1335 dana, počevši s uklanjanjem svagdašnje žrtve i postavljanjem gnusobe pustoši [Daniel 12:11], trebalo računati od uspostave papinske prevlasti, nakon uklanjanja poganskih gnusoba, a što bi, prema najboljim povjesničarima koje sam mogao konzultirati, trebalo datirati otprilike od 508. godine.“

Ellen White kaže da je Gabriel dao Williamu Milleru početak lanca istine, a William Miller svjedoči da su tri početne točke koje su mu dane 508., 677. pr. Kr. i 457. pr. Kr. Anđeo Gabriel dao mu je početne točke tih proročanstava koja su proizvela povijest Ponoćnoga poklika.

Posljednja obmana: odbacivanje Duha proroštva

Odabrane poruke, knjiga 1, stranica 48: „Sotona . . . neprestano nameće krivotvorinu — da odvede od istine. Posljednja Sotonina prijevara bit će da učini bez učinka svjedočanstvo Duha Božjega.” Posljednja Sotonina prijevara jest uništiti Duh proroštva.

Ako odbacite ove temeljne istine, istodobno odbacujete i Duh proroštva. Ellen White daje svoju potporu razdoblju 2520. Odbacite li 2520, odbacujete i dijete i vodu za kupanje.

„Sotona . . . neprestano nameće ono lažno — kako bi odveo od istine. Posljednja prijevara Sotone bit će da obezvrijedi svjedočanstvo Duha Božjega. ‘Gdje nema viđenja, narod propada’ (Izreke 29,18).“ Ona govori o odbacivanju Duha proroštva i u vezi s tim kaže da, ako odbacite Duha proroštva, ondje gdje nema viđenja narod propada. Što je viđenje? Ako odbacite Duha proroštva, koje je viđenje koje vam nedostaje?

„Zapiši viđenje i učini ga razgovijetnim na pločama, da može trčati onaj koji ga čita.“ Habakuk 2,2 (KJV).

Ako odbacujete Duh Proroštva, odbacit ćete i Kartu iz 1843.; a ako odbacujete tu Kartu, odbacujete Duh Proroštva.

„Sotona će domišljato djelovati, na različite načine i preko različitih oruđa, kako bi poljuljao pouzdanje Božjega ostatka u istinito svjedočanstvo. Razgorjet će se mržnja protiv Svjedočanstava koja je sotonska.“ Ponekad o „sotonskom“ mislimo kao o zlokočnim djelima, ali u Patrijarsima i prorocima rečeno nam je da Sotona djeluje usađivanjem sumnji. To je sotonski napad protiv Duha proroštva i ovih temeljnih istina. To se čini preko ljudi kojima bismo trebali vjerovati, a koji usađuju te sumnje.

„Raspirit će se mržnja prema Svjedočanstvima koja je sotonska. Sotonino će djelovanje biti da poljulja vjeru crkava u njih, i to iz ovoga razloga: Sotona ne može imati tako jasan put da uvede svoje prijevare i sveže duše u svojim zabludama ako se poslušaju opomene, ukori i savjeti Duha Božjega.” Selected Messages, knjiga 1, 48.

Dok ovo privodimo zaključku, kada sestra White kaže da se za budućnost nemamo čega bojati osim ako zaboravimo Gospodnje vodstvo, ja kažem da je Gospodnje vodstvo o kojem ona govori povijest od vremena čekanja do zatvorenih vrata — povijest predstavljena izrazom The Midnight Cry. Za budućnost se nemamo čega bojati osim da zaboravimo kako nas je Gospodin vodio u iskustvu The Midnight Cry, kao i učenja povezana s tim vodstvom. Učenja koja su proizvela to

iskustvo jesu tri vremenska proročanstva, koja započinju datumima što ih je Williamu Milleru dao anđeo Gabriel. Za budućnost se nemamo čega bojati osim da zaboravimo ta učenja, uključujući i 2520, koja su proizvela iskustvo The Midnight Cry dok je Gospodin vodio milerite kroz vrhunac Vječnoga Evanđelja.

Jedno je sigurno: oni adventisti sedmoga dana koji stanu pod Sotoninu zastavu najprije će se odreći svoje vjere u opomene i ukore sadržane u Svjedočanstvima Duha Božjega.

Odbacujete li Temelje, odbacujete Duh proroštva. Ako odbacujete Duh proroštva, odbacujete Temelje. Oni idu zajedno. Gdje nema Duha proroštva, nema ni viđenja.

Upućuje se poziv na veću posvećenost i svetiju službu, i nastaviti će se upućivati. Neki koji sada iznose Sotonine prijedloge doći će k sebi. Ima onih na važnim položajima povjerenja koji ne razumiju istinu za ovo vrijeme. Njima se poruka mora objaviti. Ako je prime, Krist će ih prihvatiti i učiniti svojim suradnicima. Ali ako odbiju poslušati poruku, stat će pod crni stijeg Kneza tame.

Naloženo mi je reći da se dragocjena istina za ovo vrijeme ljudskim umovima otvara sve jasnije i jasnije. U posebnom smislu muškarci i žene trebaju jesti Kristovo tijelo i piti njegovu krv. Doći će do razvitka razumijevanja, jer je istina sposobna za trajno širenje. Božanski začetnik istine stupit će u sve prisnije i prisnije zajedništvo s onima koji nastavljaju upoznavati ga. Dok Božji narod prima njegovu riječ kao kruh s neba, spoznat će da su njegovi izlasci pripravljeni kao zora. Primit će duhovnu snagu, kao što tijelo prima tjelesnu snagu kada se hrana jede.

Ne razumijemo ni napola Gospodnji plan kad je izveo sinove Izraelove iz egipatskog ropstva i vodio ih kroz pustinju u Kanaan.

„Dok budemo sabirali božanske zrake koje sjaje iz evanđelja, steći ćemo jasniji uvid u židovski poredak i dublje cijeniti njegove važne istine. Naše istraživanje istine još je nepotpuno. Sakupili smo tek nekoliko zraka svjetlosti. Oni koji nisu svakodnevni proučavatelji Riječi neće riješiti probleme židovskog poretka. Neće razumjeti istine poučene hramskom službom. Djelo Božje ometa svjetovno razumijevanje njegova velikog plana. Budući život razotkrit će značenje zakona koje je Krist, obavljen stupom od oblaka, dao svome narodu.” Spalding and Magan, 305, 306.

Oni adventisti koji prime žig Zvijeri, stojeći pod Sotoninim stijegom, najprije odbacuju Duh proroštva.

U ovom odlomku postoje dvije skupine: oni koji nastavljaju upoznavati Gospodina, nastavljaju jesti Njegovo tijelo i piti Njegovu krv te nastavljaju proučavati Božju Riječ, i oni koji to ne čine. Razvoj istine nije dovršen; oni će imati što reći o službi u Svetišću što još nije bilo rečeno. Naglašavat će promjenu razdoblja u Kristovo vrijeme, koja predodražuje promjenu u mileritsko vrijeme, upućujući unaprijed na razdoblje kada Krist prelazi sa Suda mrtvima na Sud živima. Imat će što reći o Svetišću i o tome kako Gospodin obilježava svoja djelovanja u tim promjenama razdoblja izlivanjem svoga Duha.

Još nekoliko citata i gotovo smo gotovi.

Oni adventisti sedmoga dana koji odbacuju Ponoćni poklič silaze sa staze, odbacujući Gospodnje vodstvo i doktrinarna učenja koja tvore povijest Ponoćnog pokliča. Toga se moramo bojati — odbacivanja tih učenja i nerazumijevanja toga iskustva. Čineći tako, odbacujemo Duh proroštva.

Sestra White stavlja svoj pečat odobravanja na 2520. Pokazat ćemo kako ona stavlja svoj pečat odobravanja i na druge istine na Karti iz 1843.

Na svršetku svijeta, kada sve to u našoj povijesti dođe do vrhunca vječnoga Evandjelja, adventizam će se suočiti s trostupanjским procesom kušanja koji je bio unaprijed predodređen, kao što se vidi u iskustvu Williama Millera.

William Miller počinio je tri pogreške: (1) Odbacio je Ponoćni poklik i pao sa staze u opaki svijet dolje. (2) Nakon toga uzdao se u ljudski utjecaj, Joshuu Himesa. (3) Odbacio je subotu.

Pojavilo se pitanje: „Je li odbacio subotu ili Svetište?” Učenje koje se u tom vremenskom razdoblju promijenilo sa svetišta na Zemlji na Svetište na Nebu možda Miller nije u potpunosti shvatio. Kada je Ellen White bila uvedena u Svetinju nad svetinjama, vidjela je Deset zapovijedi u kovčegu saveza, a zapovijed o suboti imala je oko sebe sveti sjaj.

Ono što je Miller odbacio bio je Božji zakon — subota. Stoga je Miller odbacio Ponoćni poklik, zatim se oslonio na tijelo, a potom primio žig zvijeri. To se ponavlja na svršetku svijeta.

Svjedočanstva, svezak 5, stranica 211: "Ovdje vidimo da je crkva — Gospodnje svetište — bila prva koja je osjetila udar Božjeg gnjeva. Starci, oni kojima je Bog dao veliku svjetlost i koji su stajali kao čuvari duhovnih interesa naroda, iznevjerili su svoje povjerenje."

Ona komentira Ezekielu 8 i 9, pečaćenje. Sestra White kaže da je pečaćenje u Ezekielu 9 isto što i pečaćenje iz Otkrivenja 7. Ona govori o vremenskom razdoblju pečaćenja 144.000. Kaže da su oni koji su trebali biti čuvari iznevjerili svoje povjerenje.

„Zauzeli su stajalište da ne trebamo očekivati čudesa ni izrazito očitovanje Božje sile kao u prijašnjim danima. Vremena su se promijenila.“ Njihova je prva pogreška bila u tome što su se usprotivili Ponoćnom pokliku, govoreći: „Ono što se dogodilo u toj povijesti Ponoćnog poklika ne ponavlja se.“

Oni skreću s puta.

„Ove riječi učvršćuju njihovo nevjerstvo, i oni govore: Gospod neće učiniti dobro, niti će učiniti zlo. On je odviše milostiv da bi pohodio svoj narod sudom. Tako je ‘Mir i sigurnost’ poklik ljudi koji više nikada neće podići svoj glas kao trubu da pokažu Božjem narodu njegove prijestupe i domu Jakovljevu njegove grijeha. Ti nijemi psi koji nisu htjeli lajati upravo su oni koji osjećaju pravednu osvetu uvrijeđenoga Boga. Muškarci, djevojke i mala djeca svi zajedno propadaju.” Testimonies, svezak 5, 211.

Jeremija je, govoreći o drugom neuspjehu Williama Millera, rekao: „Ovako govori Gospodin: Proklet bio čovjek koji se uzda u čovjeka i koji tijelo smatra svojom mišicom, i čije se srce udaljuje

od Gospodina.“ Jeremija 17,5. Ako se uzdaš u čovjeka, tvoje se srce udaljuje od Gospodina.

Prvo odbacivanje na kraju jest Ponoćni poklič, ponavljanje očitovanja Božje sile. Drugo je oslanjanje na tijelo. Treće je Zakon o nedjelji.

Mogu postojati samo dvije skupine. Svaka je strana jasno obilježena, ili pečatom živoga Boga, ili žigom Zvijeri ili njezina lika. Svaki Adamov sin i kći biraju ili Krista ili Barabu za svojega vođu. A svi koji se stavljaju na stranu nevjernih stoje pod Sotoninim crnim stijegom i terete se da odbacuju Krista i da ga prezirno zlostavljaju. Terete se da namjerno razapinju Gospodara života i slave.” Review and Herald, January 30, 1900.

Jedno je sigurno: oni adventisti sedmoga dana koji stanu pod Sotonin stijeg najprije će se odreći svojega pouzdanja u Duh proroštva.

Adventizam ponavlja trostupanjski postupak kušanja u kojem je William Miller podbacio. Ali anđeli čekaju da podignu Millera i odvedu ga kući njegovu Spasitelju. Za adventiste koji prime žig Zvijeri, to nisu anđeli koji njih čekaju.

„Uvijek iznova bilo mi je pokazano da se prošla iskustva Božjega naroda ne smiju smatrati mrtvim činjenicama. Ne smijemo zapis o tim iskustvima tretirati kao što bismo tretirali prošlogodišnji almanah. Taj zapis valja imati na umu, jer će se povijest ponoviti.“ Publishing Ministry, 175.

Zašto trebamo pamtiti Ponoćni poklič? Zato što će se povijest ponoviti. U toj će povijesti poruka koja će izazvati potres biti 2520 i 2300; zbog toga će ljude istjerati iz crkava.

No hoće li se ova povijest, Ponoćni poklik, doista ponoviti ili je to samo neka povijest? Zapazite ovaj sljedeći citat:

Postoji svijet koji leži u opaćini, u prijevari i zabludi, u samoj sjeni smrti,—uspavan, uspavan. Tko osjeća trud duše da ih probudi? Koji ih glas može dosegnuti? Moj je um bio prenesen u budućnost, kada će biti dan znak. „Evo, Zaručnik dolazi; izidite mu u susret.“ Ali neki će odgađati da pribave ulje za nadopunjavanje svojih svjetiljki, i prekasno će ustanoviti da se karakter, koji je predstavljen uljem, ne može prenijeti. Review and Herald, 11. veljače 1896.

Povijest Ponoćnog poklika ponavlja se do u najsitnije pojedinosti.

Ellen White razumjela je da je 2520 valjano vremensko proročanstvo i da ga je Gospodin upotrijebio kako bi proizveo vrijeme odgode, razočaranje koje je stvorilo iskustvo što je pripremilo muškarce i žene da po vjeri stupe s Kristom u Svetinju nad svetinjama.

Još nismo pokušali dokazati 2520 iz Biblije. U ovom proučavanju Habakukovih dviju ploča najprije želimo jasno utvrditi da Ellen White podupire ove doktrine koje adventizam danas odbacuje; zatim ćemo prijeći na biblijsko proučavanje.